

Arrest

nr. 122.591 van 15 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2014 tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 april 2014 om 20 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MAHUNDAR, die loco advocaat P. CHOME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 9 april 2014 met vlucht 30113 afkomstig uit Tanger, Marokko aan op de nationale luchthaven te Zaventem. Hij wordt tegengehouden door de grensinspectiediensten omdat het door hem gebruikte reisdocument van valsheid wordt beticht waarna een beslissing tot terugdrijving wordt

genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Tevens op 9 april 2014 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Wat de aangevochten beslissing van 9 april 2014 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betreft wijst de Raad op het gezag van gewijsde van zijn arrest met nummer 122 534 van 15 april 2014, waarin als volgt werd gesteld:

“De Raad wijst op het gestelde in artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de bestreden beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats in overeenstemming is met de wet.”

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot terugdrijving

4.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat een terugdrijving op korte termijn is gepland. Gelet op het feit dat verweerder bevestigt dat een effectieve terugdrijving is voorzien op 16 april 2014 om 11 uur 10 staat het uiterst dringend karakter van de vordering *in casu* niet ter discussie.

4.2.1. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 74/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

“Comme indiqué ci-dessus, M. [D.] est père de deux enfants ayant la nationalité française et a vécu toute son existence en France (pièce 6). Il depuis son arrestation entrepris des démarches en France en vue d'obtenir la nationalité française (pièce 10) et un titre de séjour valide dans les plus brefs délais. Il dispose d'ailleurs d'un permis de conduire français et d'un logement (pièce 5 et pièce 7).

Le maintien en détention ne peut être qu'une décision de dernier ressort selon la directive 2008/115 du Parlement et du conseil (article 8.4). L'article 74/5 de la loi du 15.12.1980 dispose également que l'étranger « peut » être maintenu dans un lieu déterminé. En vertu de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, il convenait pour l'autorité administrative en cause de motiver sa décision de maintenir l'intéressé, sans qu'elle ne puisse indiquer sans plus de détails que cette détention était « nécessaire ».

Cette décision est d'autant moins nécessaire que le requérant dispose d'un lieu de résidence en Belgique et n'a d'autre objectif que de régulariser sa situation auprès des autorités françaises pour retrouver sa famille et ses enfants qui vivent depuis toujours en France. Il dispose également de revenus réguliers en France depuis des années ainsi que d'un logement (pièce 5).

Son maintien en détention et son refoulement vers le Maroc seraient dès lors de surcroît contraire à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme. En effet, vu ses liens familiaux en France, l'exclure du territoire européen reviendrait à violer son droit à la vie familiale ainsi que celui de ses enfants. Il ne dispose de surcroît d'aucun lien avec cet état et n'y dispose d'aucun titre de séjour.

Enfin, le refoulement du requérant vers le MAROC aura très vraisemblablement pour effet de conduire à sa privation de liberté et à son incarcération dans l'attente d'une expulsion vers le MALI. Vu les conditions de détention au MAROC, régulièrement dénoncées par des autorités internationales et récemment par le département d'état américain (rapport du 26.02.14), le refoulement projeté serait contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme. »

4.2.3. In zoverre verzoeker zijn middelen betreft op de beslissing tot vasthouding kan de Raad enkel verwijzen naar het gestelde bij de ontvankelijkheid van het beroep. De aangevoerde schending van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig.

4.2.4. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze

motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot teruggrijving duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig reisdocument, dat hij in het bezit is van een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument en dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of van een geldige machtiging tot verblijf. Hierbij wordt toegelicht dat het door verzoeker gebruikte reisdocument van valsheid wordt beticht en gerechtelijk in beslag wordt genomen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.2.5. Verzoeker beroept zich verder op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]"

Zoals reeds gesteld steunt de beslissing tot teruggrijving op de vaststelling dat verzoeker een reisdocument gebruikte dat van valsheid wordt beticht. Hij betwist hierbij niet dat hij gebruik maakte van een Frans paspoort op een andere naam, dat hem niet toebehoort.

Verzoeker blijft aan de hand van zijn uiteenzetting in gebreke om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 3 van de Vreemdelingenwet of op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.2.6. Verzoeker beroept zich verder op een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij zijn hele leven in Frankrijk heeft gewoond en vader is van twee kinderen die de Franse nationaliteit bezitten. Hij geeft tevens aan dat zijn familie in Frankrijk woont.

Verzoeker legt stukken voor die zijn eerdere verblijf in Frankrijk moeten staven. Het is evenwel niet betwist dat verzoeker niet langer beschikt over een verblijfstitel in Frankrijk. Op grond van de voorgelegde stukken – met name bewijzen van scholing in Frankrijk, een Frans rijbewijs, loonfiches en bewijs van ziekteverzekering in het verleden – blijkt op het eerste zicht nog niet dat er actueel nog sprake is van een effectief beleefd privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder wijst verzoeker op een gezinsleven in Frankrijk met zijn twee minderjarige kinderen. Niettegenstaande in beginsel de gezinsband tussen een ouder en zijn kind(eren) wordt verondersteld, dringt *in casu* de vaststelling zich op dat door de enkele voorlegging van geboorteaktes verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat er sprake is van enige effectieve beleefde gezinsband tussen hem en zijn kinderen. Ter terechtzitting legt verzoeker in dit verband nog een verklaring van de moeder van de kinderen voor gedateerd op 7 maart 2013 dat verzoeker alimentatie zou betalen, doch effectieve betalingsbewijzen liggen niet voor evenmin als concrete bewijzen van contact met of mede-opvoeding van de kinderen.

Waar verzoeker zich verder beroept op een gezinsleven in Frankrijk met zijn andere familieleden, dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verdere familieleden. Verzoeker geeft als dusdanig niet concreet aan actueel nog een relatie te onderhouden met de moeder van zijn kinderen. Hij specificeert evenmin concreet welke familieleden hij nog heeft in Frankrijk. Daarnaast dient ook te worden gewezen op het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) waarin het EHRM stelt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet, wat verdere familiebanden betreft, rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* maakt verzoeker geen dergelijke bijzondere afhankelijkheidsband aannemelijk tussen hem en overige familieleden in Frankrijk.

Zelfs indien alsnog enig privé- en/of gezinsleven in Frankrijk aannemelijk wordt gemaakt, merkt de Raad bovendien op dat op het eerste zicht evenmin blijkt dat er sprake is van een niet-gerechtigde inmenging in dit ingeroepen privé- en/of gezinsleven of dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM zou hebben miskend door verzoeker niet toe te laten op het Belgische grondgebied en dit gelet op het ingeroepen privé- en/of gezinsleven in Frankrijk. De Raad herhaalt in dit verband dat het verzoeker zelf is die ervoor opteerde om middels een van valsheid beticht reisdocument naar België te reizen. Hij betwist in dit verband ook niet dat hij met een reisdocument op een andere naam en nationaliteit naar België reisde. Het door hem ingeroepen nadeel in de zin van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geheel te wijten aan zijn eigen handelen. Daarnaast wordt benadrukt dat de bestreden beslissing geenszins verhindert dat verzoeker na een terugdrijving

naar Marokko of een terugkeer naar zijn herkomstland de nodige stappen onderneemt om zijn verblijfssituatie in Frankrijk in regel te stellen en vervolgens, voorzien van de nodige reisdocumenten, alsnog afreist naar Frankrijk. In zoverre verzoeker erop wijst dat hij geen banden heeft met Marokko en er niet over een verblijfstitel beschikt, wijst de Raad erop dat verzoeker in beginsel enkel wordt teruggedreven naar Marokko omdat hij in België aankwam met een vlucht afkomstig van dat land doch dat de bestreden beslissing hem geenszins oplegt in Marokko te verblijven en er geenszins blijkt dat verzoeker vanuit Marokko niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst Mali. Zo geeft hij zelf ook reeds aan dat hij enkel in Marokko dient te verblijven in afwachting van een terugkeer of terugdrijving naar Mali. Verder dringt de vaststelling zich op dat geen concrete hinderpalen worden aangevoerd waaruit blijkt dat enig privé- of gezinsleven elders, bijvoorbeeld in verzoekers land van herkomst, niet mogelijk zou zijn.

In deze omstandigheden kan prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden.

4.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden

onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker betoogt dat hij in Marokko dient te vrezen voor een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij stelt meer concreet dat hij aldaar zal worden beroofd van zijn vrijheid en er zal worden opgesloten in afwachting van zijn uitwijzing naar Mali. Hij wijst op de slechte detentiecondities in Marokko die volgens hem regelmatig worden bekritiseerd door de internationale autoriteiten en recentelijk nog door de '*département d'état américain*' in een rapport van 26 februari 2014.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoeker geen enkel concreet stuk voegt ter staving van zijn stelling dat een terugdrijving naar Marokko of een verblijf in transit in dit land in afwachting van een terugkeer naar zijn herkomstland hem zal blootstellen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zo verwijst hij weliswaar naar een rapport van 26 februari 2014, doch hij voegt dit niet bij zijn verzoekschrift en citeert evenmin uit de bevindingen van dit rapport. Het komt ook niet aan de Raad toe om in dit verband zelf opzoekingswerk te verrichten. Verzoekers betoog beperkt zich in wezen tot een algemene stellingname die niet nader *in concreto* wordt onderbouwd. Waar hij betoogt dat hij in Marokko problemen zou hebben gekend met de militaire autoriteiten dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot een zeer vaag betoog, dat niet toelaat vast te stellen dat hij bij een terugdrijving of bij een tijdelijk verblijf in transit in Marokko een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt.

In deze omstandigheden kan prima facie niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

4.2.8. Het enig middel is niet ernstig.

4.2.9. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. MAES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MAES

I. CORNELIS